

tykke dertil fra to Tredjedele af Delegeret-forsamlingen, ligesom de øvrige der angivne Garantier og Forpligtelser maa antages.

Efter Komitéens Formening bør Danmark slutte sig til Forbundet indenfor den fastsatte Frist af to Maaneder. For en saadan Tilslutning taler først og fremmest de betydelige Fremskridt paa de mellemfolkelige Retstilstandes Omraade, som Forbundspagten indeholder, nemlig 1) Skabelsen af vigtige nye mellemfolkelige Organer, 2) udtrykkelig Anerkendelse af Grundsætningerne om Rustningernes Begrænsning og mellemfolkelige Aftalers Offentliggørelse, 3) Forpligtelsen til i alle Tilfælde at søge en fredelig Løsning af mellemfolkelige Stridigheder, forinden der gribes til Vaaben, 4) Fastsættelse af visse Midler til denne Forpligtelses Gennemførelse, 5) vidtrækkende humane og socialpolitiske Opgaver.

Bortset herfra bør det fremhæves, at de med Tyskland og Østerrig afsluttede Fredstraktater i en Række vigtige Spørgsmaal henviser til Forbundets Afgørelse eller Kontrol. Tilslutningen til Forbundet vil derfor ogsaa kunne faa en mere almindelig politisk og handelspolitisk Betydning. De Betænkeligheder, man kunde rejse fra de mindre Landes Synspunkt, nemlig, at der med saadanne Rettigheder ogsaa følger visse Forpligtelser og en forøget Mulighed for at blive inddraget i mellemfolkelige Forviklinger, vil tabe deres Betydning i samme Grad, som Forbundets Omfang tiltager i Henseende til Medlemmernes Antal og i Alsidighed, og jo mere Forbundets Karakter bliver Udtryk for en almindelig mellemfolkelig Retsordning.

En Tilslutning til Forbundet bør ogsaa anbefales ud fra mere principielle Syns-

punkter. Der er her skabt en Organisationsform, som trods visse Mangler dog indeholder meget betydelige Fremskridt og navnlig Udviklingsmuligheder for en Forbedring af de mellemfolkelige Forhold i Fremtiden. Det er første Gang i Historien, at et saa stort Antal Stater har forpligtet sig til at gøre alle Stridigheder, der kan føre til et Fredsbrud, til Genstand for mellemfolkelig Behandling, inden de griber til Vaaben. Forbundspagten betegner desuden et — omend mindre vidtgaaende — Fremskridt paa den mellemfolkelige Voldgiftsbevægelses Omraade. Frå de mindre neutrale Landes Synspunkt bør det derhos erindres, at de ved deres Tilslutning *eo ipso* vil bidrage til at formindske Forbundets ensidige Karakter, og at de derved skaber sig forøgede Muligheder for at medvirke ved Forbundets og derigennem ved de mellemfolkelige Retsforholds Forbedring i Almindelighed. Ganske særlig Danmark, der som et af de første Lande principielt har stillet sig paa den obligatoriske Voldgifts Standpunkt og stedse har gjort sig til Talsmand for ethvert Fremskridt indenfor den mellemfolkelige Retsudvikling, bør sikkert ikke holde sig tilbage, hvor der for første Gang gøres et, omend i nogle Henseender endnu ufuldkomment Forsøg paa at afløse det mellemfolkelige Anarki med en Organisationsform, der principielt vedkender sig Retfærdighedens Haandhævelse og Fredens Bevaring som sit Maal og indeholder de praktiske Bestemmelser til en Gennemførelse deraf.

Den danske Komité er derfor enig om at tilraade, at den danske Stat modtager den i Tillæget til Forbundspagten indeholdte Opfordring til indenfor den fastsatte Frist at træde ind i Folkenes Forbund.

København, i Januar 1920.

P. Munch. N. Neergaard. O. C. Scavenius. J. Clan. Georg Cohn.